

PineBook

天才校医

8

หมอประจำห้อง ฉุกเฉิน

召北 จำเป๋ย เซียน • Kon วาด

บทที่ 433 ใครก็แย่งไปไม่ได้

“ต่อให้ก่อนหน้านี้เป็นเรื่องเข้าใจผิด และนั่นไม่ใช่เลือดของน้องสาวนาย แต่นายไม่กังวลเลยเหรอ ต่อไปเขาอาจจะคิดไม่ชื่อกับน้องสาวนายก็ได้ ในหมู่พวกผู้ชายมีน้อยคนที่จะเป็นคนดี” เสี่ยวชวยยังคงไม่วางใจ

“ในฐานะที่ฉันเป็นพี่ชายของนิวนิว ฉันเข้าใจเธอดีที่สุด นิวนิวซาบซึ่งใจต่อฉันลุ่มมาโดยตลอด และรู้สึกดีต่อฉันลุ่ม ถ้าหากว่าในอนาคตเธอคบกับฉันลุ่มจริงๆ แบบนั้นก็คงเป็นเรื่องที่ไม่เลวเลย” เสี่ยวหลงไม่รู้สีกว่าจะมีปัญหาตรงไหน ถึงบางทีฉันลุ่มอาจมีผู้หญิงอื่นอีก แต่คนตระกูลใหญ่ไม่สนใจเรื่องพวกนี้ อยู่แล้ว และยิ่งไปกว่านั้นเกรงว่าฉันลุ่มจะเป็นเพียงคนเดียวที่สามารถทำให้นิวนิววางใจได้

หากฉันลุ่มกับนิวนิวคบกัน สำหรับเขาและคุณพ่อต่างคิดว่า เป็นการลงเอยที่ดี

“ที่แท่นายก็คิดไว้ตั้งนานแล้วว่าขายน้องสาวให้กับคน
คนนั้น นายไม่สนใจเลยด้วยซ้ำว่าน้องสาวนายจะคิดยังไง”
เสี่ยวขุยกดวางสาย จากนั้นก็ขว้างปาข้าวของในห้องเพื่อระบาย
ความโกรธ

เธอกัดฟันพรั่งพรูว่า “นิวนิว เธอเป็นของฉัน ใครก็แย่ง
เธอไปจากฉันไม่ได้”

ผ่านไปอีกครั้งชั่วโม่ง เสี่ยวขุยก็โทรหานิวนิว

“เสี่ยวขุย เธอมีเรื่องอะไรถึงได้โทรมาหาฉันอย่างนี้”
นิวนิวพูดอย่างประหลาดใจ ในตอนนี้เธอกำลังนอนอยู่บนเตียง
ของฉินลู่คนเดียว และเมื่อนึกย้อนถึงช่วงเวลาหลายวันที่ผ่านมา
เธอก็รู้สึกมีความสุขมาก!

“นิวนิว ดูเหมือนเธอจะมีความสุขมาก คงเป็นเพราะเขา
คนนั้นล่ะสิ” เสี่ยวขุยสัมผัสได้ทันที

“ฉันมีความสุขที่เธอโทรหาฉันต่างหากล่ะ ใครจะไปคิดว่า
เธอจะออกไปนานขนาดนี้” นิวนิวยังคงพรั่งพรูพรั่งพรู

“นิวนิว เธอมีคนที่ชอบแล้วใช่ไหม” เสี่ยวขุยกล่าวอย่าง
อดไม่ได้

“เปล่านี้ สภาพฉันอย่างนี้จะไปชอบใครได้” นิวนิว
ทอดถอนใจ

“นิวนิว แค่นี้ยินเสียงเธอดีฉันก็วางใจแล้วละ ไว้รอให้ฉัน
หายได้แล้วจะพาเธอกลับบ้านนะ! เธอไม่จำเป็นต้องทนอยู่ใกล้
ผู้ชายน่ารังเกียจแบบนั้น ฉันจะกลับมาอยู่กับเธอเหมือน
เมื่อก่อนเอง”

“เสี่ยวขุย เธออย่าว่าพี่ฉันล่ะอย่างนี้สิ” นิวนิวโกรธแล้ว

“ก็ได้” เสี่ยวขุยกดวางสาย เธอรู้สึกปวดใจ ที่แท้ นิวนิว
มีคนที่ชอบแล้วจริงๆ แถมยังปกป้องคนคนนั้นมากด้วย
ฉันไม่มีวันปล่อยไปแน่ รอฉันได้เลย

จู่ๆ หูชินก็ได้รับสายจากเทียนชิง เขาบอกหูชินว่าพรุ่งนี้เข้า
ให้พาฉันลู่มาด้วย

“เรื่องของพวกเราทำไมต้องพาฉินลู่ไปด้วย” หูชินไม่เข้าใจ ก่อนหน้านี้เทียนซิงเกลียดฉินลู่อย่างกับอะไรดี แต่ทำไมตอนนี้ถึงได้ทำดีกับฉินลู่และอยากให้ฉินลู่ไปด้วย

“ฉินลู่เป็นคนท้องถื่น และฉันได้ยินมาว่าเขาอาจจะรู้จักกับอู่เหยีย แต่ก็ไม่ว่าจริงหรือเปล่า อีกอย่างฉินลู่เขาเก่งกาจมาก ถ้าเธอไม่กล้าชวนเขา ฉันเดี๋ยวฉันชวนเองก็ได้” เทียนซิงไม่เคยตรวจสอบเรื่องของฉินลู่ ในสายตาของเขา ฉินลู่ก็เป็นเพียงคนที่มีพลังแข็งแกร่งกว่าเขาเล็กน้อยเท่านั้น แต่ในตอนนี้เขาได้พุดชมและเียนยอฉินลู่ก็เพราะเขาไม่อยากจะให้ฉินลู่ปฏิเสธก็เท่านั้น

“ก่อนหน้านี้ฉันเกลียดฉินลู่มากไม่ใช่เหรอ” หูชินรู้สึกแปลกๆ จึงคิดว่าพุดในสิ่งที่คิดออกมาเลยดีกว่า ไม่เช่นนั้นเธอคงกังวลไปเรื่อย

“เขาเป็นแฟนเธอไม่ใช่เหรอ เธอขอให้เขาช่วยเหลือนิดหน่อยคงไม่ใช่ปัญหาหรอก” เทียนซิงทอดถอนใจ “หรือว่าฉินลู่ใจแคบขนาดนั้นเชียว แค่เพราะก่อนหน้านี้ฉันกับเขาเข้ากันไม่ค่อยได้ จึงปฏิเสธฉันแบบนี้”

“เทียนซิง ตอนนี้นั้นฉันไม่รู้เลยว่าประโยคไหนของนาย คือความจริงบ้าง” หุซินระวังตัวมากขึ้น

“ฉันจะโกหกทำไม ด้วยพลังของฉินลู่ ในเมืองนี้คงไม่มีใครเป็นคู่ต่อสู้ของเขา และไม่มีเรื่องอะไรที่เขาเอาไม่อยู่” เทียนซิงพูดอย่างใจเย็น “เสี่ยวซิน เรื่องครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ นะ ขอเพียงเราทำสำเร็จก็จะส่งผลดีต่อทั้งตระกูลของเธอและของฉัน ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีมาก หากเขาได้สร้างความดีความชอบคนในตระกูลของฉันก็จะว่าอะไรเขาไม่ได้อีก และต่อไปฉันก็จะไม่ตามตื้อเธอแล้วด้วย”

“นายจะรักษาคำพูดใช่ไหม เทียนซิง ฉันเกลียดคนโกหกที่สุด นายคงไม่โกหกฉันหรือใช่ไหม” หุซินตื่นเต้นเล็กน้อย ถ้าหากว่าคนผู้นี้ไม่ตามตื้อเธออีก เธอคงได้ใช้ชีวิตที่สงบสุขและสบายใจมากขึ้น

“ก่อนหน้านี้ฉันก็ยังไม่เคยพูดว่าจะล้มเลิกเรื่องตามตื้อเธอหนี ไซ่หรือเปล่า ฉันนะ มักจำทุกคำที่พูดออกมาได้ขึ้นใจเสมอ หรือไม่เธอก็ไปหาคนมาเป็นพยานก็ได้ หรือถ้าเธออยากจะบอกคุณลุง ฉันก็ไม่มีปัญหา” เทียนซิงทอดถอนใจยาวๆ อีกหนึ่งที

“ได้ ขอให้นายจำคำพูดของตัวเองไว้ก็พอ” หุชินวางสายอย่างมีความสุข จากนั้นก็ถามฉินลู “นายรู้จักอยู่เหี้ยอะไรนั่นไหม”

แน่นอนว่าฉินลูไม่รู้จักอยู่เหี้ยอะไรนั่น แต่ทว่าเขายังคงตัดสินใจช่วยเหลือ จึงกล่าวว่า “อาจจะรู้จักละมั้ง เธอก็รู้ว่าคนรู้จักของฉันมีมากมาย ไม่แน่ว่าเขาอาจจะรู้จักฉัน แต่ฉันไม่รู้จักเขา”

หุชินสรุปบทสนทนาระหว่างเธอกับเทียนซิงให้ฉินลูฟังคร่าวๆ

“อย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน เจ้าหมอนั่นเอาแต่ตามตื้อเธอไม่เลิก ฉันเห็นแล้วก็ไม่ชอบใจเอาเสียเลย” ฉินลูพูดออกมาอย่างไม่ต้องคิด หลังจากที่พูดอย่างนี้ออกมาแล้ว ฉินลูยังนึกอยู่เลยว่าหุชินจะตอบอะไรกลับมาบ้าง

ใครจะไปคิดว่าหุชินเพียงแค่นำแดงแล้วเดินกลับเข้าห้องไป

อีกฝั่งหนึ่ง

“ฮ่าๆ น่าสนใจ ครั้งนี้ฉันจะทำให้เจ้าหมอนั่นกลัว ความยากลำบากจนต้องยอมถอยไปเอง” เทียนชิงหัวเราะเสียงดัง “ฉันรู้เป็นคนรักศักดิ์ศรี และไม่ยากให้ฉันตามตื้อ เสี่ยวซิน ยังไงเขาก็ต้องยอมตกปากรับคำแน่นอน เมื่อถึงตอนนั้น สิ่งที่รอเขาอยู่ก็มีแต่ความอับอายเท่านั้น ก่อนหน้านั้น หูซินไม่รู้จักสำนักหรือตระกูลอะไรพวกนี้ ถึงได้ยอมคบกับคนธรรมดาอย่างเจ้าหมอนั่น แต่ครั้งนี้เธอจะไม่ทำแบบเดิมแน่นอน”

“ถูกต้องๆ” ชายชุดดำที่อยู่ข้างๆ พูดยังมีความสุข

คนผู้นี้เป็นบอดีการ์ดของตระกูลเทียนซึ่งมีพลังเก่งกาจกว่าลูกเหล็กเล็กน้อย เขามีนามว่าเป็นซู่ เต็มที่เขาไม่ได้ใช้ชื่อนี้แต่เป็นเพราะว่าเมื่อสิบกว่าปีก่อน เขาได้ดูภาพยนตร์เกี่ยวกับมาเฟียเรื่องหนึ่งโดยบังเอิญ และชอบตัวละครที่ชื่อว่าเป็นซู่มาก

นับแต่นั้นเป็นต้นมาเขาก็เรียกตัวเองว่าเป็นซู่

ไม่ว่าคนตระกูลเทียนจะรับทราบถึงปัญหาของลูกเหล็กแต่อย่างไร แต่เป็นเพราะว่าเป็นซู่หอบของฝากมาด้วยเท่านั้น

“แปลกแฮะ บอกเรื่องนี้กับลุงหกแล้วไม่ใช่หรอ แต่ทำไมเขาถึงยังไม่มาอีก” เทียนซิงดูเวลาบนนาฬิกาข้อมือ

“ระยะนี้เขาเป็นอะไรไป” เป็นซุซมวดคิ้วและไม่พอใจเล็กน้อย “สั่งให้มาติดตามอยู่ข้างกายคุณชาย แต่นึกไม่ถึงว่าเขาจะไม่มา นี่เขาหมายความว่าอย่างไรกันแน่”

เป็นซุซคนนี้ไม่ได้เกลียดลุงหก แม้ว่าลุงหกเคยเป็นโจรลามก แต่ก็เป็นเพราะอย่างนี้ที่ทำให้เขาพอจะมีบางชนิดที่สามารถช่วยให้ผู้ชายมีความสุขยิ่งขึ้น คนอย่างนี้มักหาเพื่อนง่าย แต่อย่างไรความปลอดภัยของคุณชายก็สำคัญที่สุด เหตุใดคนผู้นี้จึงไม่ใส่ใจเอาเสียเลย

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก” เทียนซิงอารมณ์ดี จึงไม่ถือสาเรื่องนี้ “เขาช่วยฉันจัดการเรื่องอื่น ฉันจึงบอกให้เขาไปพักผ่อนๆ หน่อย และพลังของฉันก็แทบจะเรียกได้ว่าไร้เทียมทานในโลกของคนธรรมดา นายดูสิ ช่วงหลายวันที่ผ่านมาก็ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับฉันเลยนี่นา!”

“ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ” เป็นซุซยังคงโทรหาลุงหกอย่างไม่พอใจ!

สภาพของลุงหมกในตอนนี้นำให้เขาไม่อยากเจอใคร
แต่ทว่าเป็นซูโกราบปานนี้ เขาจึงไม่กล้าไม่ไปหาพวกเขา

หลังจากที่ลุงหมกมาถึงห้องของเทียนซิง ทั้งสองก็ตะลึงงัน
ในทันที

ลุงหมกมาถึงที่นี่แล้วจึงไม่สามารถสวมหน้ากากต่อได้อีก
ต่อให้สวมหน้ากาก อย่างไรก็ตามอยู่ดี เขาจึงเลือกที่จะ
ไม่สวมแต่แรก

บทที่ 434 กระจายข่าว

“เจ้าหก นี่นายเป็นอะไรไป” เป็นซุโกรธเล็กน้อย “นายไม่เพียงแต่ไม่ดูแลคุณชายให้ดี แถมตัวเองก็ไปมีเรื่องต่อยตีกับคนอื่นอีกนั่นแหละ”

“ลุงหก ฉันรู้สึกแปลกใจมาก ต่อให้เป็นการต่อสู้กับคนอื่น แต่ในโลกคนธรรมดาอย่างนี้ยังมีใครที่สามารถทำร้ายลุงได้อีกเหรอ” เทียนซิงรู้สึกแปลกใจ

“คือว่า...ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันได้แผลมาตอนเล่นสนุกกับผู้หญิงต่างหาก โดนตบมานะ” ลุงหกกัดฟันพูด

“โดนผู้หญิงตบ? นี่เป็นวิธีเล่นสนุกแบบใหม่นั้นหรือ ที่แท่นายก็ชอบอะไรอย่างนี้สินะ” เป็นซุเข้าใจอะไรขึ้นบ้างแล้ว “โดนผู้หญิงตบแล้วรู้สึกฟินมากเหรอ”

“ต่อให้เป็นแบบนั้นก็เถอะ นายก็ไม่น่าถึงขั้นเจ็บหน้าจนสภาพเหมือนอย่างตอนนี้หรอกมั้ง” เทียนซิงเห็นแล้วก็คิดว่าไม่เหมือนเพิ่งได้รับบาดเจ็บมาใหม่ๆ

“คือว่าถ้าใช้พลังวิญญูณก็จะไม่รู้สึถึงความฟินนะ”
ลุงหูกพูดอย่างจำใจ ยิ่งคิดเรื่องนี้ก็ยิ่งรู้สึกอึดอัดขึ้นตันใจ แต่ว่าเขาก็ไม่อยากกลับไปคิดปัญชีกับคนพวกนั้น ไม่เช่นนั้นเรื่องนี้คงตามหลอกหลอนเขาไปอีกนาน

“เป็นชู้ นายว่าสภาพของลุงหูกเป็นอย่างนี้จะยังพาเขาไปด้วยดีไหม” เทียนซิงปวดขมับเล็กน้อย

“เขาไม่ไปก็ไม่เป็นไร พวกเราไปกันเองก็ได้ ครั้งนี้เราไปเพื่อคุยเรื่องร่วมงานกับอู่เหยีย และจะได้ถือโอกาสตากตากคนผู้นั้นด้วย เขาจะไปหรือไม่ไปยังงั้นมันก็เหมือนๆ กันนั่นแหละ” เป็นชู้บัดมือไปมา จากนั้นก็มองลุงหูก “เจ้าหูก ถึงจู่ๆ นายก็มีความชอบอย่างนี้ขึ้นมากะทันหัน แต่ฉันไม่สามารถชื่นชมได้จริงๆ อย่างน้อยต่อไปเมื่ออยู่ข้างนอกก็ไม่ต้องเล่นพิเรนทร์อีก นายไปเถอะ คราวหน้าอย่าเล่นอย่างนี้อีกนะ”

“อืม เป็นชู้ ฉันเข้าใจแล้ว” ลุงหูกเหลือบมองเทียนซิงอีกครั้ง “คุณชาย งั้นผมไปก่อนนะ”

“ไปเถอะ!” เทียนซิงพูดอย่างไม่สนใจ ตอนนี้มีเป็นชู้อยู่ด้วย เขาจึงมีความมั่นใจมาก

ลงหกลงจากไปอย่างรวดเร็ว

“เมื่อถึงเวลาเขาจะได้เห็นว่าคุณเองมีฐานะที่แตกต่างกับคุณชายมากเพียงใด ถ้าคนหนุ่มอย่างเขาทนรับความอับอายไม่ได้แล้วก่อเรื่องเพิ่มอีก คงโดนอุ้มเหี้ยมสั่งสอนแน่นอน แบบนั้นจะยิ่งเป็นการดี” เป็นซุฟุดเรื่องเมื่อครู่ต่อ และเขาเป็นคนคิดแผนการนี้เอง

ทั้งสองคิดวางแผน ลงลึกถึงรายละเอียดขบย่อยอีกเล็กน้อย และมั่นใจว่าตอนนี้พวกเขาเพียงแค่อำลั้งจะไปจัดการคนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น และรู้สึกมั่นใจว่าแผนนี้เพียงพอแล้ว นอกนั้นก็เป็นการพิจารณาเรื่องการร่วมงานกับอุ้มเหี้ยม

ลงหกลงคิดไปคิดมา อย่างไรเสียคนในตระกูลก็ไม่มีทางสงสัยในตัวเขา เขาจึงปลอมตัวแล้วออกไปพบฉินลู่

“เปิดประตูหน่อย” ลงหกลงตบประตูบ้านฉินลู่

ฉินลู่เปิดประตูแล้วมองคนข้างนอกด้วยสีหน้าสงสัย เพราะคนผู้นี้คล้ายว่าจะเป็นพ่อค้าร้านปิ้งย่าง แต่ทันใดนั้น เขาก็สัมผัสได้ถึงกลิ่นไอของพลังวิญญาณจากร่างกายของอีกฝ่าย เขาจึงเตรียมลงมือ

“นี่ผมเอง” ลุงหกเป่าเคลาปลมเบาๆ เคลาของเขาเป็นเคลาปลม จึงทำให้ดูออกหลังจากที่มันโดนเป่า เพราะความรู้สึกไม่เหมือนกับตอนที่เคลาจริงโดนเป่า

“นายเองหรอ” ฉินลู่วันทันทีหลังจากได้ยินเสียงนี้จึงเรียกให้ลุงหกเข้าไปในห้อง จากนั้นก็มองพวกไท่เหมย “พวกเรอนั่งเล่นด้านนอกไปก่อน ฉินกับเพื่อนจะคุยกันหน่อย”

“ผมได้ยินว่าเทียนซิงคิดจะพาคุณไปที่บ้านอู่เหยียเพื่อตากถางคุณโดยเฉพาะ” ลุงหกพูดตรงๆ

“อืม” ฉินลู่วัยกหน้า ถ้าเพราะเรื่องแค่นี้ ลุงหกก็ไม่เห็นจำเป็นต้องถึงขั้นปลมตัวมาอย่างนี้เลย “อู่เหยียอะไรนั่น เก่งกาจมากหรอ”

“มองผิวเผินอู่เหยียอาจคล้ายว่าเป็นเพียงคนที่มาจากตระกูลธรรมดาทั่วไป แต่ทว่าผมก็ไม่ว่าคนที่อยู่เบื้องหลังของเขาใคร ครั้นนี้ตระกูลเทียนยังส่งคนอื่นมาเพิ่มอีก และไม่ได้ให้ผมไปด้วย คราวนี้ผมไม่สามารถเป็นสายลับให้คุณได้แล้ว” ลุงหกพูดความคิดเห็นของตัวเอง “ดังนั้นผมจึงหวังว่าคุณจะไม่ไป”

“อยากถามนางฉัน มันไม่ยากขนาดนั้นหรอก ฉันรู้แล้วว่าควรทำยังไง” ฉินลู่เอ๋อถาม “คนของพวกนายที่มาก็เพิ่มมีลักษณะพิเศษอะไรบ้างไหม พลังแข็งแกร่งมากหรือเปล่า”

“พลังเหวี่ยงก็เก่งกาจกว่าผมนิดหน่อย” ลุงหูกู้ว่าตัวเองกับฉินลู่อยู่ในระดับที่ต่างกันเท่าไร “แต่สู้คุณไม่ได้หรอก ผมสงสัยว่าครั้งนี้เขามาพร้อมกับยาวิเศษรวมพลังวิญญาณด้วย แถมยังเป็นยาวิเศษรวมพลังวิญญาณชั้นดีอีกต่างหาก”

“ยาวิเศษรวมพลังวิญญาณ แล้วยังเป็นยาวิเศษชั้นดีอีกด้วยงั้นเหรอ” ฉินลู่ประหลาดใจเล็กน้อย “ฉันว่าพวกนายก็ไม่ได้เก่งกาจอะไรเลยนี่ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะทำยาวิเศษรวมพลังวิญญาณอย่างนี้ออกมาได้”

“ยาวิเศษรวมพลังวิญญาณสามารถเพิ่มพลังให้รู้สึกร่า มีกำลังวังชา แถมบางคนยังบอกว่าสามารถเพิ่มระดับพลังวิญญาณกับความสามารถพิเศษได้ด้วย”

สรรพคุณที่พูดมา ฉินลู่เคยเห็นจากตำรายาของตระกูลอวีเจีย ในตำราเล่มนั้นมีคำอธิบายเกี่ยวกับยาวิเศษ

รวมพลังวิญญาณเหมือนกัน แต่ทว่ามีส่วนผสม 2 ชนิดที่เขา
ไม่รู้จัก

“สำหรับยาวิเศษรวมพลังวิญญาณ อย่างน้อยต้องเป็นคน
ที่มีพลังอยู่ในขั้นสร้างฐานรากระยะกลาง แล้วยังต้องมี
ประสบการณ์ด้านการสกัดยาวิเศษหลายปีจึงจะสามารถสกัดยา
ออกมาได้ ดูท่าพลังของตระกูลเทียนก็ไม่ใช่เล่น ๆ สินะ”

“เหอะ ๆ ที่สำคัญคือคุณท่านรู้สึกว่าแค่จัดการเรื่องในโลก
ของคนธรรมดาเท่านั้น จึงไม่มีความจำเป็นต้องส่งยอดฝีมือที่
เก่งกาจมากเกินไปมาที่นี่” ลุงหมอมองฉินลู่อย่างนับถือ “นี่ไม่ถึง
ว่าคุณจะรู้เรื่องนี้ด้วย”

“ที่แท้ก็เป็นอย่างนี้เอง” ฉินลู่พูดอย่างไม่สนใจ “ในเมื่อ
เป็นเช่นนั้น งั้นฉันคงต้องลงไปดูสักหน่อยแล้ว”

“ก็ได้” ลุงหมเพียงแต่แสดงความคิดเห็นเท่านั้น ถ้าฉินลู่
คิดจะไป อย่างไรเขาก็จะไม่ห้าม เพราะเขาไม่มีพลังมากพอ
จะทำแบบนั้นได้

หลังจากที่ฉินลู่คำนวณอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็คิดแผนการหนึ่ง
ออก

วันต่อมา เทียนซิงขับรถมาหาเขา

จินลู่ขับรถเอง และแน่นอนว่าหูชินไม่ได้ขึ้นรถไปกับเทียนซิง

เทียนซิงเห็นว่ารถยนต์ของตัวเองแพงกว่ามาก แต่หูชินก็ยังไมยอมนั่งด้วย จึงรู้สึกกระอักกระอ่วนเล็กน้อย แต่ทว่าไม่นานก็ตั้งสติได้ จึงพูดว่า “เดี๋ยวฉันนำทางพวกนายเอง!”

พวกจินลู่มาถึงบ้านพักบนภูเขาที่อยู่นอกซานเมือง

ก่อนหน้านี้จินลู่เองก็เคยขับรถผ่านที่นี่ เพียงแต่คิดไม่ถึงว่าที่แห่งนี้จะมีตระกูลที่ฝึกบำเพ็ญตนด้วย แคล่องคิดดูก็น่าจะรู้แล้วว่าปกติคนพวกนี้คงไม่ทำตัวเป็นจุดสนใจเลย

ไม่นานทุกคนก็มาพบกับอู่เหยียที่ห้องโถงใหญ่

อู่เหยียกวาดสายตามองทุกคนหนึ่งที แล้วทำที่เป็นไม่ค่อยสนใจ

อู่เหยียคนนี้หัวโหล่นไม่มีผม ดูท่าแล้วคล้ายกับคนโง่คนหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงเขาเป็นคนฉลาดปราดเปรื่อง

“อู่เหี้ยย ผ่านมาหลายเดือนแล้วนับตั้งแต่คราวก่อนที่เจอท่าน” เทียนซิงอ้าปากพูดปู้ปาก็ทำที่เหมือนตัวเองรู้จักกับอู่เหี้ยยทันที

หูชินรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย ถ้าหากว่าอู่เหี้ยยคนนี้สามารถช่วยคุณพ่อได้จริง และเขาก็สนับสนุนเทียนซิง แล้วเธอควรจะทำอย่างไร

“เสี่ยวซิง นายมาเยี่ยมฉันอีกแล้ว ดูจากท่าทางของนาย ช่วงนี้คงยกระดับพลังได้อีกแล้วสิท่า ช่างเป็นคนอายุน้อยที่มีความสามารถจริง ๆ ไม่เลว ๆ ถ้าผู้หญิงคนไหนได้แต่งงานกับนาย เธอต้องมีความสุขแน่นอน” อู่เหี้ยยพยักหน้าฟังจากการที่เขาเรียกขานชื่อกันอย่างนี้แล้ว อู่เหี้ยยคงพอจะประทับใจต่อเทียนซิงอยู่บ้าง

“นี่คือหูชิน เป็นลูกสาวของคุณลุงหูไช่” เทียนซิงชี้หูชิน

“อะไรนะ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะจะเป็นลูกสาวของหูไช่!” อู่เหี้ยยสายตาเป็นประกาย แล้วพยักหน้าให้หูชิน

ความจริงหูไช่เพิ่งจะใช้ชื่อนี้ได้ไม่นาน ชื่อก่อนหน้านี้ของเขาไม่เหมือนกับตอนนี้ แต่คนที่พอจะรู้จักและสนิทสนม

กับเขาอยู่บ้างก็มักจะสืบข่าวและสอบถามกัน จึงรู้เรื่อง
การเปลี่ยนชื่อของเขา

แต่ทว่าสีหน้าของอุเฮียก็เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
เร็วมาก ต่อให้หูไขจะเก่งกาจสักเพียงใด แต่นั่นก็เป็นเพียง
เรื่องในอดีต นอกเสียจากว่าเขาจะฟื้นฟูจนเหมือนเดิมแล้ว!

ความจริงแล้วก็เชื่อว่าทุกคนจะเข้าใจเรื่องของหูไขทั้งหมด
ไม่เช่นนั้นก็คงไม่แสดงท่าทีอย่างนี้

ส่วนฉันลู่กับเปิ่นซู เทียนชิงซีเกียจะแนะนำแล้ว
ถือว่าเป็นคนที่ห้อยสอยตามมาด้วยเท่านั้นก็แล้วกัน

บทที่ 435 อุ๋เหยียที่แปลกประหลาด

“เขาคือ...” หูชินกำลังคิดจะแนะนำฉินลู่ แต่ก็กลัวทำให้อุ๋เหยียโมโห เมื่อเกี่ยวพันไปถึงเรื่องของคุนฟู่ เธอจึงจำเป็นต้องระวังเป็นพิเศษ

“นายกำลังมองหน้าฉินอยู่ นี่นายหมายความว่ายังไง”
อุ๋เหยียก็สัมผัสได้ถึงสายตาของฉินลู่

“อืม ก็แค่มองเฉยๆ” ฉินลู่ยังคงครุ่นคิดเรื่องบางอย่างอยู่ จึงไม่ทันสังเกตว่าตอนนี้สายตาของอุ๋เหยียเริ่มไม่เป็นมิตรแล้ว

“อุ๋เหยีย เขาเป็นเพื่อนที่ดีของฉัน เขาไม่มีเจตนาร้ายต่อท่านแน่นอน” หูชินรีบอธิบาย

“เป็นแค่คนผู้น้อย นี่ก็ไม่ถึงว่าจะกล้าจ้องหน้าฉินอย่างนี้ นี่คือการที่พวกนายมีต่อฉินนั่นแหละ ถ้าหากว่าเป็นอย่างนี้แล้วพวกนายยังจะมาหาฉินอีกทำไม” อุ๋เหยียขมวดคิ้วแล้วหันไปมองเทียนชิง ตระกูลเทียนช่างไม่รู้จักสั่งสอนลูกน้องเสียเลย

“ฉินลู่ ยังไม่รีบขอโทษอู่เหยียอีก นายนี้ละ ฉินนี้กว่าสิ่งที่คนพวกนั้นพูดจะเป็นความจริงซะอีก ที่บอกว่านายกับอู่เหยียมีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน แต่คิดไม่ถึงว่านายมาถึงแล้วจะกล้ำมองหน้าอู่เหยียอย่างนี้” เทียนซิงพูดเสียงดู ราวกับว่าฉินลู่เป็นคนรับใช้ในบ้านของตัวเองจริงๆ

“เหอะๆ ทำไมฉันต้องรู้จักกับคนอย่างนี้ด้วย นี่นายกำลังเยาะเย้ยฉันอยู่หรือ” เดิมที่อู่เหยียก็เป็นคนที่จิตใจคับแคบอยู่แล้ว เขานั่งลงทันที แล้วสั่งให้คนที่กำลังจะรินชากลับออกไป

“อู่เหยีย เขาคนนี้เป็นคนโง่เง่า หวังว่าท่านคงไม่ถือสา นะครับ” เทียนซิงส่งชกทางสายตาให้หูชิน ซึ่งความหมายก็คือ ถ้าไม่ยากให้อู่เหยียโกรธก็รับยอมรับในสิ่งที่ฉินพูดเสีย

เทียนซิงมีความสุขมากขึ้นทุกที คู่ต่อสู้อะไรกัน เขายังไม่ทันได้ออกแรง อีกฝ่ายก็หน้าหงายไปเสียแล้ว ไม่ว่าอย่างไรหูชินก็คงไม่คิดจะคบกับคนอย่างนี้อีกต่อไปแน่ นึกไม่ถึงว่าก่อนหน้านี้เราจะเห็นคนอย่างนี้เป็นคู่ต่อสู้ ช่างเป็นการลดตัวไปเกลือกกลั้วจริงๆ

“เทียนซิง พูตอะไรของนาย นายว่าฉันลู่เพื่อให้ตัวเองดูดีไ้ได้ยังงี้” เดิมทีหูชินไม่อยากจะคิดมาก แต่เทียนซิงว่าฉันลู่อย่างนี้จะให้เธออดทนได้อย่างไรไหว ต่อให้เป็นการทำเพื่อคุณพ่อก็ตาม แต่จะให้ฉันลู่มาเป็นคนเสียสละได้อย่างไร

ฉันลู่ยังเป็นผู้มีพระคุณของคุณพ่ออีกด้วย ต่อให้คุณพ่ออยู่ตรงนี้ด้วย คุณพ่อก็คงไม่ยอมให้เธอทำอย่างนี้แน่นอน

แต่ทว่าหูชินเองก็รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย ก่อนหน้านี้หากฉันลู่โดนคนอื่นเยาะเย้ยหรือถากถาง ต่อให้เขาไม่ลงมือในทันที แต่อย่างไรก็คงถากถางกลับไปแล้ว แต่สถานการณ์ตอนนี้ทำให้เธอรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย หรือว่าสถานที่แห่งนี้จะมีเรื่องพิสดารบางอย่างที่สามารถเปลี่ยนแปลงนิสัยของฉันลู่ได้

สิ่งนี้ถึงขั้นทำให้หูชินเริ่มสงสัยว่าจะมีผีสาวนางไม้อะไรหรือเปล่า คงไม่ได้เป็นเพราะว่าตัวเองพาฉันลู่มาด้วย ดังนั้นจึงนำพายุอันตรายมาสู่ฉันลู่ใช่ไหม

ที่จริงฉันลู่ก็กำลังครุ่นคิดปัญหาสำคัญ ก่อนที่เธอจะสามารถยืนยันเรื่องหนึ่งได้ เขาก็แทบไม่ได้ฟังเลยด้วยซ้ำว่าเทียนซิงกำลังพาล่ามอะไรอยู่!

ฉันลุ่มมองอยู่เหยี่ยวราวกับว่าดวงตาของเขาสามารถพูดได้ เขาหัวเราะเล็กน้อย จากนั้นก็ตบหน้าอก ตบบนหัว ตามด้วย ตบที่ใต้คางเบาๆ

“ไม่เพียงแต่จะเป็นคนโง่เง่าเท่านั้น แอมยังเป็นคนบ้า อีกด้วย” เทียนชิงหัวเราะจนน้ำตาเล็ด “เสี่ยวซิน โชคดีที่เธอ ไม่ได้ชอบคนอย่างนี้จริงๆ ไม่เช่นนั้นเธอต้องช่วยแยม”

“อยู่เหยี่ยว ท่านเป็นอะไรไป!” เป็นชุกกลับสังเกตเห็นท่าทาง แปลกๆ ของอยู่เหยี่ยว!

นึกไม่ถึงว่าอยู่เหยี่ยวจะเลียนแบบท่าทางของฉันล่ะ!

หากจะบอกว่าฉันลุ่มเป็นคนบ้า แบบนั้นก็เท่ากับว่า อยู่เหยี่ยวเป็นคนบ้าด้วย

ทันใดนั้นอยู่เหยี่ยวก็ทรุดตัวนั่งลงกับพื้น ที่บริเวณหน้าผาก มีเม็ดเหงื่อขนาดใหญ่เม็ดเดียวผุดขึ้นมา จู่ๆ สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนเป็นขาวโพลน และหน้าซีดมากจนน่าตกใจ ซีดขาว ราวกับคนที่กำลังจะจากไปแล้ว แต่จู่ๆ อยู่เหยี่ยวก็เผยรอยยิ้ม ที่แปลกประหลาดออกมา

ไอ้ย หุชินไม่เคยเจอคนปกติที่ไหนเป็นอย่างนี้จึงนึกว่าตัวเองเจอผีเข้าแล้ว เธอรีบวิ่งเข้าไปกอดฉินลู่ และไม่กล้าหันหน้ากลับมามองอีก

“อู่เหยีย” ผู้เฒ่าชุดเขียวของตระกูลหลินเข้ามาประคองอู่เหยียให้ลุกขึ้น พลังพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เรื่องราวเป็นยังไงกันแน่ ตระกูลเทียนคิดจะเปิดศึกกับอู่เหยียจริงหรือ ภายนอกพวกนายอาจดูเก่งกาจ แต่ถ้าต้องสู้กันขึ้นมาจริงๆ เราก็ไม่กลัวเหมือนกัน”

“อู่เหยีย ตระกูลเทียนไม่รู้จักกับคนคนนี้เลยสักนิด เขาเพียงแค่อยากจะมาหลอกลวงคุณหนูหุชินเท่านั้น ในความเป็นจริง เขากับตระกูลหูกี้ไม่ได้มีความสัมพันธ์อะไรต่อกัน” เป็นชู่แทบจะขำพรวดออกมา “ถ้าหากว่าอู่เหยียอยากให้เราแสดงความจริงใจ พวกเราก็คินดี”

“ฉินลู่ นึกไม่ถึงว่านายจะทำให้อู่เหยียโกรธขนาดนี้ ยังไม่รีบคุกเข่าขอโทษอู่เหยียอีก” เทียนชิงพูดพลาบฉินลู่

“เรื่องเป็นแบบนั้นหรือ” ฉินลู่ทำท่ากระพริตกระพือแล้วพูดว่า “นายไม่เข้าใจอะไรทั้งนั้น อย่ามาพูดมั่วจะดีกว่า”

“นาย...” เทียนซิงสัมผัสได้ถึงความน่ากลัวจากสายตาของฉินลู่ แล้วจู่ๆ ก็รู้สึกเจ็บที่หัวเข่า และเขาก็ลงไปคุกเข่าอย่างไม่คาดคิด

“คุณชาย นี่เป็นความผิดของคนอื่น เขาไม่ใช่คนของเราสักหน่อย แล้วก็ไม่ใช่ของอะไรกับเราเลยด้วย” เป็นชู้ไม่รู้ว่าเป็นฝีมือของฉินลู่ จึงรีบเข้ามาประคองตัวเทียนซิงให้ลุกขึ้น แต่ในใจกลับคิดว่าเทียนซิงคุกเข่าเพราะกลัวฉินลู่

ต่อให้ฉินลู่จะเก่งกาจสักเพียงใด อย่างไรก็ตามก็ยังไม่ใช่ม้าคู่ต่อสู้ของเขาอยู่ดี และยิ่งไม่มีทางเป็นคู่ต่อสู้ของอู่เหียย คุณชายจำเป็นต้องกลัวถึงปานนี้เชียวหรือ

เป็นชู้อยากจะลงมือมาก แต่ก็สัมผัสได้ว่าร่างกายของเทียนซิงกำลังสั่นเครือเล็กน้อย เกรงว่าหลังจากที่เขาปล่อยมือเทียนซิงคงต้องลงไปคุกเข่าอีกแน่ เมื่อถึงตอนนั้นอาจใช้ข้ออ้างเดิมไม่ได้อีก

อย่างไรเสียที่นี้ก็เป็นถิ่นของอู่เหียย มีคนอยู่ด้วยตั้งมากมาย อย่างไรก็ตามก็ต้องมีใครสักคนที่คิดจะจัดการฉินลู่แน่นอน ขอเพียงตระกูลเทียนแสดงความจริงใจออกมาแล้ว

และพวกเขายินดีที่จะหยิบบีนยาวิเศษรวมพลังวิญญูณ
ให้อีกฝ่าย สุดท้ายอู่เหี้ยก็ต้องยอมร่วมงานกับตระกูลเทียน
อย่างมีความสุขแน่นอน

“อู่เหี้ย” ท่านผู้เฒ่าเรียกอีกครั้ง

อู่เหี้ยสายตาเหม่อลอย นอกจากฉินลู่ก็ไม่มีใครรู้
ว่าเขาเป็นอะไร

“อู่เหี้ย ผมพูดถูกใช่ไหมล่ะ” ฉินลู่สัมผัสได้ถึงคนที่กำลัง
กอดเขาอยู่ จึงดึงสติกลับมาได้ แล้วพูดต่อ

ท่านผู้เฒ่าหันไปส่งชิกทางสายตาให้กับชายร่างใหญ่
กำยำที่ยืนอยู่ข้างๆ

“เจ้าหนู ชักจะกล้าดีเกินไปแล้วนะ นายริอาจมาทำให้
อู่เหี้ยโกรธได้ถึงขนาดนี้!” ชายกำยำพุ่งตัวเข้ามาจู่โจมฉินลู่
“วันนี้ฉันจะทำให้นายได้รู้ว่าคนที่ล่วงเกินอู่เหี้ยต้องมีจุดจบ
ยังไง”

“อู่เหี้ยย ต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดแน่” หูชินกอดแน่นกว่าเดิม เธอกลัวว่าจะเกิดเรื่องกับฉินลู่ ฉินลู่ทนรับกระบวนท่าของชายกำยำนี้ไม่ไหวแน่!

“เธอ...” เทียนชิงปรี๊ดแตกแล้ว แต่ก็ไม่สามารถพูดออกมาได้อย่างชัดเจน เขาคิดไม่ถึงว่าฉินลู่จะทำตัวน่าไม่เอาได้ถึงขั้นนี้ นี่ก็ไม่ถึงว่าจะหลบอยู่หลังชายกระโปรงผู้หญิง

“ฉินไม่ได้มีเจตนาร้าย ทำไมคนอื่น ๆ ถึงต้องสงสัยฉันให้ได้ด้วย” ฉินลู่จุ่มด้วยฝ่ามืออย่างไม่คิดอะไร

“นะ...นาย” ชายร่างใหญ่กำยำมองฉินลู่อย่างตะลึงแล้วจู่ ๆ ก็ถอยหลังกลับไป 2-3 ก้าว พลังของเขาอยู่แค่ชั้นฝีกพลังระดับกลางเท่านั้น หากไม่ใช่เพราะฉินลู่ไม่ยอมฆ่าคนสภาพของเขาคงแย่ยิ่งกว่านี้

เสียงโครมครามดังขึ้น แก้วอี้ที่ชายกำยำพุ่งชนเข้าใส่แตกออกเป็นเสี่ยง ๆ

ชายร่างใหญ่กำยำล้วงมีดสั้นออกมา

เทียนซิงดีใจยกใหญ่ อีกฝ่ายถึงขั้นต้องใช้อาวุธ
เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้คงไม่สามารถปรับความเข้าใจกันได้แล้ว
บวกกับที่ตรงนั้นของฉินลู่ก็กำลังมีปัญหายุ่งด้วย หูชินยังไม่มี
ทางติดตามอยู่ข้างกายเขาอีกแน่นอน

“เลื่อมใส นึกไม่ถึงว่าวันนี้ฉันจะได้พบกับวีรบุรุษที่ยัง
อายุน้อยอย่างนี้” ชายร่างใหญ่กำยำพูดจบก็นึกไม่ถึงว่า
จะแถมมีดสั้นเข้าที่หน้าอกของตัวเอง

เขาเป็นคนมีพรสวรรค์และแข็งแกร่งมาก แต่วันนี้
กลับต้องมาพ่ายแพ้ให้กับคนหนุ่มคนหนึ่ง จึงไม่สามารถยอมรับ
เรื่องนี้ได้ เขายอมตายเสียยังดีกว่า

“อ้าก” จู่ๆ มือของชายกำยำก็รู้สึกเจ็บแปลบ เหมือนมีคน
โยนก้อนหินก้อนเล็กมากระทบกับใบมีดจนเกิดเป็นเสียง “ติ๊ง!”
จากนั้นมีดสั้นก็หล่นลงพื้น

ทุกคนต่างอึ้งจนพูดไม่ออก คนผู้นี้หุบมีดสั้นออกมาแล้ว
ก็โยนทิ้ง นี่เขากำลังเล่นอะไรอยู่กันแน่

ไต้ยिनเพียงเสียงของฉินลู่ที่พูดว่า “แพ้ชนะเป็นเรื่อง
ธรรมดาของผู้ที่ออกรบ นับตั้งแต่โบราณกาลเป็นต้นมา

มียอดฝีมือคนไหนบ้างที่ไม่ต้องผ่านการฝึกฝนอย่างทรากตรำ
ทุกคนล้วนพบเจอกับอุปสรรค หากทำอย่างนายทุกคน
บนโลกใบนี้ก็คงไม่มีผู้ฝึกตนหลงเหลือแล้ว”

ชายกำยำคนนั้นนิ่งภาพตาม!

“นายไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขาหรอก” ท่านผู้เฒ่าเองก็ไม่เข้าใจ
ว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้นกันแน่!

ชายกำยำพยักหน้า แล้วก้มมองมือของตัวเอง จากนั้นก็
เข้าใจในทันที “ฉันไม่มีวันเป็นคู่ต่อสู้ของคนผู้นี้ได้”

“พวกนายยังยืนอึ้งอยู่ทำไม คนผู้นี้ทำให้คุณท่าน
กลายเป็นอย่างนี้แล้ว คิดจะให้คุณท่านลงมือจัดการคนหนุ่ม
คนหนึ่งด้วยตัวเองหรือไง” ผู้เฒ่าชุดเขียวตะโกนเสียงดัง

บทที่ 436 งงไปเลย

“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า ทุกคนพูดให้กระจ่างกันก่อน ดีไหม” หุซินยืนบังตรงหน้าฉินลู่ ถ้าหากว่าคนพวกนี้คิดจะลงมือจริง ต่อให้ต้องตายเธอก็ไม่ยอมหลีกเด็ดขาด

“เสี่ยวซิน เธอไม่เห็นเหรอว่าฉันไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย ไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอกน่า” ฉินลู่รู้สึกหัวไหน หัวถึงคนนี้ช่างดีกับเขามากจริงๆ

“เสี่ยวซิน จะไปมีเรื่องเข้าใจผิดกันได้อย่างไร เธอดูฉินลู่สิ จนป่านนี้แล้วเขายังเอาแต่บอกกับเธอซ้ำๆ ว่าตัวเขานั้นเก่งกาจ มีฝีมือ เขาไม่สนใจใครรอบข้างเลยสักนิด เขากำลังแสดงท่าที่เหมือนกำลังจะถูกอุ้มเหยียดยู่” เทียนซิงคิดไม่ตกเลยจริงๆ ทำไมหุซินถึงได้ใส่ใจฉินลู่มากถึงเพียงนี้ ทั้งที่เขาเป็นแค่คนไร้น้ำยาเท่านั้น เพราะสำหรับพวกผู้ชายทั่วไป ชายใดที่มีปัญหาในบริเวณนั้นก็เท่ากับว่าชายคนนั้นเป็นคนไร้น้ำยา

เชื่อว่าหลายคนคงยอมที่จะถูกตัดแขนข้างหนึ่ง แทนที่จะยอมให้เกิดปัญหากับตรงนั้นของตัวเอง

นึกไม่ถึงว่าคนอย่างนี้จะมีค่าพอให้หุชินยอมปกป้องเขา
ด้วยชีวิตอย่างนี้

หรือว่ามาถึงตอนนี้แล้วเธอยังดูไม่ออกอีกว่าตระกูล
หลินได้มองฉินลู่เป็นศัตรูไปแล้ว ไม่เช่นนั้นเหตุใดจึงมีคนตั้ง
มากมายยื่นล่อฉินลู่อย่างนี้

“พวกนายคิดจะทำอะไร ถ้ามองเห็นของฉินแล้วหรือ
ยัง” ในขณะที่ทั้งสองฝ่ายกำลังจะลงมือ จู่ๆ อุ๋เหยอี้ที่สีหน้าฟื้นฟู
กลับมาเป็นปกติบ้างแล้วลุกขึ้นยืนอย่างมั่นคงทันที

พวกคนที่ยื่นล่อฉินลู่ย่อมมองอุ๋เหยอี้ด้วยสีหน้า
ประหลาดใจเล็กน้อย

อุ๋เหยอี้โมโหคนผู้นี้มากจนหน้าซีดเผือด หรือพวกเขายัง
ไม่ควรลงมือมันหรือ หรือว่าอุ๋เหยอี้ต้องการจะลงมือด้วยตัวเอง?
แต่ด้วยพลังและฐานะของอุ๋เหยอี้ หากต้องการจัดการเด็กหนุ่ม
คนหนึ่ง คงไม่ค่อยเหมาะสมหรอกมัง

“อุ๋เหยอี้ ท่านวางใจเถอะ ตระกูลเทียนจะจัดการเรื่องนี้
แทนท่านเอง อุ๋เหยอี้ต้องการให้พวกเราไปจัดการกันเอง
เพราะไม่ยากให้คนเบื้องล่างคนหนึ่งมากระทบการร่วมงาน

ของเราใช่ไหม” จิตใต้สำนึกของเป็นซุสั่งให้เขาหันไปมองเทียนชิงทันที

เทียนชิงตัวสั่นหนักกว่าเดิม ไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไรไป จู่ๆ ก็ตบหน้าเป็นซุอย่างแรงหนึ่งที

เป็นซุสีหน้าแย่มาก ต่อให้คุณชายคิดว่าเขาพูดไม่ถูก แต่จำเป็นต้องลงมือกับเขาต่อหน้าผู้คนตั้งมากมายอย่างนี้ด้วย หรือ เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าจะโดนตบ จึงไม่ทันได้ระวังตัวเลยแม้แต่หนึ่งนิดเดียว

ฉินลู่วู้สึกขำในใจ เห็นทีตอนนี้คงไม่ต้องลงมือเองแล้ว แค่มือคนผู้นี้ลงมือกับนายก็พอ

“เดี๋ยวอยู่เหี้ยก็จัดการเองแหละ นายจะพูดมากทำไม” เทียนชิงเองก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ตอนนี้เขาพูดจาได้อย่างไม่ตะกุกตะกักแล้ว เขาไม่รู้ว่าตัวเองลงมือเพราะอะไร จึงทำได้เพียงหาข้ออ้างมาพูดไปก่อน

“ครับ” เป็นซุโค้งคำนับให้กับอยู่เหี้ย

“อู่เหี้ยย เมื่อครู่คนผู้นี้คิดจะทำร้ายท่านไม่ใช่หรอ พวกเราทำอย่างนี้ก็ถูกแล้วนี่นา” ท่านผู้เฒ่ากล่าวด้วยความสงสัย “หรือจะให้คนใดคนหนึ่งในหมู่พวกเราไปลงมือเอง”

ผู้เฒ่าชุดเขียวคิดไปคิดมาแล้วได้ผลสรุปว่าต้องหาใครสักคนที่เก่งกาจและมีฝีมือมากกว่าคนเมื่อครู่จะดีกว่า คนผู้นั้นอยู่ในชั้นฝึกพลังระดับกลาง แต่อีกฝ่ายสามารถโจมตีเขาได้อย่างง่ายดาย จำเป็นต้องหาใครสักคนที่มีพลังอยู่ในชั้นฝึกพลังระดับสุดท้ายจึงจะสามารถเอาชนะได้

จะว่าไปก็แปลก นึกไม่ถึงเลยว่าเด็กหนุ่มคนหนึ่งจะเก่งกาจได้ปานนี้!

“เมื่อครู่ฉันเพียงแค่มองอู่เหี้ยยนิดหน่อยเท่านั้น แต่พวกนายกลับมากล่าวหาว่าฉันทำร้ายอู่เหี้ยย หรือนายคิดว่าอู่เหี้ยย...” ฉันลุ่มมองผู้เฒ่าชุดเขียวด้วยท่าทางนึกสนุก

“ฉันลู่ พุดอะไรของนาย อย่าคิดว่าจะปิดความรับผิดชอบได้ง่ายๆ นะ” เทียนซิงยังไม่เข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้น จึงนึกว่าฉันลู่ยังคงทำตัวอวดเก่งอยู่

เป็นชุดกระแอม 2 ที่เพื่อเป็นการเตือนเทียนซิง

ถ้าหากว่าฉันลู่สามารถทำร้ายอู่เหี้ยได้อย่างง่ายดายจริง ๆ แบบนั้นก็คงพิสูจน์ได้แล้วว่าอู่เหี้ยอ่อนหัดเกินไป แล้วทั้งหมดนี้จะเป็นไปได้อย่างไร เพราะเมื่อครูลู่เพียงแค่มองหน้าอู่เหี้ยเท่านั้น คงเป็นเพราะว่าอู่เหี้ยมีปัญหาเองอยู่ก่อนแล้ว แต่ทว่าด้วยร่างกายและพลังกำลังของอู่เหี้ย เหตุใดจู่ๆ จึงมีปัญหาขึ้นมาได้เล่า เรื่องนี้ก็ดูผิดปกติเช่นกัน

“เอ่อ ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น!” ท่านผู้เฒ่าเฟิงจะดึงสติกลับมาได้ จึงมองอู่เหี้ยอย่างรู้สึกผิดเล็กน้อย เขายังอยู่ยิ่งสับสนมากขึ้นเรื่อย ๆ หรือว่าเจ้าหนูคนนั้นไม่ได้มีเจตนาร้ายจริง ๆ แล้วจะอธิบายเรื่องก่อนหน้านี้ว่าอย่างไร

“เมื่อครูลู่เลอะเลือนไปเอง จึงทำให้เกิดเรื่องเข้าใจผิดกันอย่างนี้ คุณรู้อะไรบางอย่างแล้วใช่ไหม ฉันเป็นคนที่มีความจริงใจมากนะ” อู่เหี้ยโค้งคำนับให้กับฉันลู่และซิงตาใส่คนพวกนั้นในเวลาเดียวกัน ซึ่งความหมายก็คือฉันทำขนาดนี้แล้ว พวกนายยังไม่เข้าใจอีกหรือ

พวกคนที่อยู่ในเหตุการณ์อึ้งจนนิ่งเป็นก้อนหินไปแล้ว ด้วยฐานะระดับอู่เหี้ยที่สูงส่งและมีเกียรติ แต่นึกไม่ถึงว่าตอนนี้

จะโศกคำนับให้กับคนอื่น ซ้ำยังเป็นการโศกคำนับให้กับคนหนุ่ม
คนหนึ่งอีกด้วย

หรือว่าคนหนุ่มคนนี้จะมีความสูงมาก แต่ก็ไม่น่า
เป็นไปได้ คนหนุ่มคนนี้เพียงแค่อึดตามมาพร้อมกับตระกูล
เทียนและตระกูลหูเท่านั้น จะมีความสูงศักดิ์ได้อย่างไร
และยิ่งไปกว่านั้นฐานะของคุณท่านต่างหากที่ไม่ธรรมดา

นอกเสียจากว่าอีกฝ่ายจะมีพลังที่แข็งแกร่งและเหนือกว่า
อยู่เสียมาก แต่เรื่องนี้ก็ยังคงปิดกั้นอยู่ดี หรือว่าเมื่อครั้นคนหนุ่ม
คนนี้เพียงแค่อึดด้วยสายตาไม่กี่ทีก็สามารถเอาชนะอยู่เสีย
ได้แล้ว แต่อย่างนี้ก็ยังคงดูไม่สมเหตุผลอยู่ดี

“พวกนายยังจะมัวยืนอยู่อย่างนั้นทำไม” ท่านผู้เฒ่า
คนนั้นรีบส่งซิกทางสายตาให้กับคนตระกูลหลิน ทุกคนจึง
ค่อยพากันเดินแยกย้ายออกไป

แต่ทว่าพวกเขาก็ยังความรู้สึกแปลกอย่างบอกไม่ถูก
เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นวันนี้ช่างแปลกมากจริงๆ

“แม้จะเป็นการเข้าใจผิด แต่ฉันรู้ เมื่อครั้นนายเองก็ไม่ควร
มองหน้าอยู่เสียแบบนั้น” เทียนชิงเห็นว่าอยู่เสียไม่ได้ไวยวาย

เนื่องจากเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ จึงรู้สึกพูดไม่ออกเล็กน้อย
ทั้งที่เกือบจะต่อสู้กันอยู่แล้วแท้ๆ แต่ใครจะไปคิดว่าเพียงแค่
คำพูดประโยคเดียวก็เปลี่ยนแปลงเรื่องทั้งหมดได้ เขาจึงทำที่
เหมือนตัวเองเป็นผู้อาวุโสแล้วสั่งสอนฉันลู่ เพราะอย่างไรเสีย
เขาก็มีเป็นชูอยู่ด้วย แล้วที่นั่นก็เป็นถิ่นของอู่เหี้ย เขาจึงไม่กลัว
ว่าฉันลู่จะลงมือ

“นายจะไปเข้าใจอะไร ฉันช่วยดูอาการให้อู่เหี้ย
นายคิดว่าฉันเป็นคนทีว้างมากเหมือนกับนายหรือไง วันวัน
เอาแต่คิดเรื่องไร้สาระ” ฉันลู่กลอกตามองบนใส่เทียนชิง
สายตาแบบนั้นเหมือนกำลังมองเด็กคนหนึ่งอยู่ “คุณชาย
อย่างนายที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยจะไปดูออกได้อย่างไร เหอะๆ
ปกติพอกับแม่ นายคงตามใจจนเสียคนล่ะสิ”

“อะไร นี่ก็ไม่ถึงว่านายจะกล้าพูดว่าอู่เหี้ยป่วย ฉันว่า
นายต่างหากที่ป่วย!”

“อู่เหี้ยร่างกายแข็งแรง ไม่เห็นจะมีตรึงไหนที่ดูเหมือน
คนป่วยเลย อู่เหี้ยมีพลังแข็งแกร่งมาตั้งแต่หลายปีก่อน
ไม่มีทางป่วยแน่นอน”

“อู่เหี้ยเองก็ไม่เคยได้รับบาดเจ็บด้วย นายนี้พูดจาเหลวไหลจริง ๆ เอะ ๆ ฉันว่านายนั้นแหละที่ป่วย แถมยังไม่สามารถรักษาได้แล้วด้วย”

“นายรู้ไหมว่าอะไรคือผู้ฝึกตน คนที่เก่งกาจจนถึงระดับของอู่เหี้ยอย่างนี้ เขาไม่เจ็บไข้ได้ป่วยกันแล้ว”

คนของตระกูลหลินเริ่มฮึกเหิมขึ้นมาอีกครั้ง ถ้าหากว่าไม่ใช่เพราะก่อนหน้านี้อู่เหี้ยมีท่าทางที่แปลก ๆ ต่อฉันลู่ พวกเขาก็คงไม่จำเป็นต้องมาอดกลั้นเหมือนอย่างตอนนี้ และทุกคนก็ล้วนทำได้แค่รอประโยชน์นั้นของอู่เหี้ยเท่านั้น

ต่อให้คนผู้นี้จะเก่งกาจสักเพียงใด อย่างไรก็ตามก็สามารถเอาชนะได้แค่ผู้ที่อยู่ในขั้นฝึกพลังระดับกลางคนเดียวเท่านั้น พวกเขามีคนตั้งมากมาย ในหมู่พวกเขายังมีอีกคนที่เก่งกาจยิ่งกว่า และมีค่ายกลด้วย! หากยังปล่อยให้คนอย่างนี้ทำตัวอวดดีไม่เลิก แบบนั้นตระกูลหลินคงต้องโดนผู้คนหัวเราะเยาะแน่

“ดี เจ้าหนู เมื่อครูเป็นเพราะว่าอู่เหี้ยใจกว้าง นายคิดจริงหรือว่าตระกูลหลินจะกลัวนายจนยอมให้นายพูดจา

พล่อยๆ ได้นะ” ผู้เฒ่าชุดเขียวหันไปมองอู่เหี้ยย เขาก็ยังรู้สึกแปลกใจอยู่ดี ความจริงไม่ถือว่าอู่เหี้ยยเป็นคนนิสัยดี ต่อให้ก่อนหน้านี้จะเป็นการเข้าใจผิด แต่ตอนนี้คนหนุ่มผู้นี้กำลังสาปแช่งอู่เหี้ยยว่าเขาป่วยอยู่ เรื่องนี้ไม่น่ามองว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิดได้ ไม่ว่าอย่างไรอู่เหี้ยยก็คงไม่ไว้วางใจคนหนุ่มผู้นี้แน่

โดนคนอื่นตบหน้าอย่างนี้แล้ว ถ้ายังไว้วางใจอีกฝ่ายอีกแบบนั้นก็เท่ากับไม่ไว้วางใจตัวเอง

บทที่ 437 อีกหนึ่งเธอ

“ฉินลู่ มีใครทำให้ขายเป็นอย่างนี้ใช่ไหม” หูชินนึกถึงเรื่องก่อนหน้านี้ จึงหันไปมองเทียนชิงอย่างเกลียดชัง มิน่าเทียนชิงถึงบอกให้เธอพาฉินลู่มาด้วยให้ได้ ที่แท้ก็มีแผนจะกลั่นแกล้งฉินลู่ ตอนนี้เธอนึกเสียใจที่หลังมาก ถ้าหากว่าไม่ใช่เพราะตัวเธอ ฉินลู่ก็คงจะระวังตัวมากกว่านี้

เธอเองก็ประหม่อมามากเกินไป ดังนั้นจึงลืมไปว่า ด้วยความสามารถของฉินลู่แล้ว เขาไม่มีทางได้รับผลกระทบจากคนอื่นได้อย่างง่ายดาย

“นั่นสิ เจ้าหนู นายพล่ามอะไรอยู่ นายกับฉันไม่รู้จักกัน แถมยังเกลียดชังหน้ากันมากด้วย นายไม่ใช่คนตระกูลเทียน ไม่ใช่คนตระกูลหู และรู้จักกับเสี่ยวชินเพียงผิวเผินเท่านั้น แต่นายก็จะตามมาที่นี่ด้วยกันให้ได้” เทียนชิงส่ายหน้าไปมา ทำท่าราวกับว่าผิดหวังมาก เขาพูดอย่างนี้เพื่อเป็นการบอกพวกอยู่เหี้ยยให้เข้าใจ

สำหรับเขาแล้ว ที่ก่อนหน้านี้อู่เหี้ยยพูดแบบนี้คงเป็นเพราะต้องการรักษาหน้าตระกูลเทียนเท่านั้น แต่หลังจากที่อู่เหี้ยยรู้ว่าคนผู้นี้ไม่เกี่ยวข้องกับตระกูลเทียน เขาจะยังทำเช่นเดิมไหม อู่เหี้ยยคงอยากจะฉีกคนผู้นี้ออกเป็นชิ้นๆ แล้วแน่นอน

เขายากเห็นภาพแบบนี้เป็นอย่างสุดใจ!

ผู้เฒ่าซุดเขี้ยวทำท่ากระพริบกระเพียด และคิดในใจว่า ในเมื่อเป็นเช่นนี้ก็คงสามารถลงมือได้อย่างไม่ต้องกังวลอะไรแล้ว

“คุณ นี่ฉันป่วยจริงหรือ” ในตอนที่ทุกคนกำลังถืออาวุธขึ้นมาและพร้อมจู่โจมแล้วนั้น จู่ๆ อู่เหี้ยยก็โค้งคำนับให้กับฉินลู่อีกครั้ง และครั้งนี้ก็มีท่าทางที่จริงใจมากกว่าเดิม ถึงขั้นเรียกได้ว่านอบน้อมเลยทีเดียว

“อู่เหี้ยย คนผู้นี้ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับตระกูลเทียนจริงๆ นะครับ” เทียนซิงพูดไม่ออกเล็กน้อย!

“คุณท่าน ไม่มีความจำเป็นต้องเล่นสนุกกับคนหนุ่มคนหนึ่งขนาดนี้หรอก” ผู้เฒ่าซุดเขี้ยวพูดอย่างหัวเราะ

ไม่ออกร้องให้ไม่ได้ คุณท่านไม่ใช่คนที่ชอบพูดล้อเล่น
ไม่ว่าเรื่องอะไรก็จัดการอย่างตรงไปตรงมาเสมอ อีกอย่าง
การเยาะเย้ยถากถางคนหนุ่มคนหนึ่ง มันจะมีผลดีอะไร
ต่อคุณท่าน

“อืม” ฉันลู่กวาดสายตามองทุกคน แล้วพูดพลางหัวเราะ
“และแน่นอนว่าผมเพียงแค่พูดเพื่อความสนุกปากเท่านั้น
อยู่เหี้ยก็ดูเอาเองเถอะ คนตั้งมากมายไม่มีใครเชื่อผมเลย
ไม่แน่ว่าผมอาจจะพล่ามเรื่องไร้สาระก็ได้ ถ้าอยู่เหี้ยจะบอกว่า
ตัวเองไม่ได้ป่วย งั้นก็คงไม่ป่วยนั่นแหละ”

“นี่เจ้าหนู ทำไม่ถึงได้พูดกับอยู่เหี้ยแบบนั้น ต่อให้
เป็นพ่อนาย ปู่ นาย หรือว่าบรรพบุรุษของนายที่ฟื้นขึ้นมา
จากหลุมอีกครั้งก็ยังไม่กล้าพูดอย่างนี้กับอยู่เหี้ยเลย” เทียนชิง
ตื่นเต้นเหมือนโดนกระตุกอารมณ์ จึงชี้หน้าด่าฉันลู่อีกครั้ง

“ไม่จำเป็นต้องให้นายมาสอนว่าฉันควรพูดอย่างไรกับ
อยู่เหี้ย” ฉันลู่เคลื่อนไหวร่างกาย แล้วมาโผล่ที่ตรงหน้าของ
เทียนชิงทันที

“นายจะทำอะไร” เป็นชดุกใจเนื่องจากพลังของจินลุ่มมาก จนนึกไม่ถึงว่าตัวเองจะไม่สามารถลงมือได้เลย

จินลุ่มหัวเราะอย่างเขี่ยหยัน แล้วตบหน้าเทียนชิงหนึ่งที ก่อนพูดเตือน “ถ้ายังมีครั้งต่อไปอีก เรื่องจะไม่จบง่ายๆ อย่างนี้ แน่ ฉันเห็นว่าก่อนหน้านี้นายเคยช่วยเหลือชินถึงได้ให้โอกาส นายครั้งหนึ่ง อย่าให้ฉันต้องได้ใช้กำลัง”

“นาย...” เทียนชิงกำลังจะอาละวาด แต่จู่ๆ ก็สัมผัสได้ถึง ความเจ็บปวด นึกไม่ถึงว่าจะคล้ายกับความเจ็บปวดก่อนหน้านี้ เล็กน้อย หรือว่าเมื่อครั้งจะเป็นฝีมือของคนผู้นี้หรือ แต่ถ้าหากว่า เป็นเช่นนั้น ก็หมายความว่าคนผู้นี้สามารถ ลงมือในระยะไกลได้ อย่างน้อยต้องมีพลังอยู่ในขั้นสร้างฐานราก แต่ก็ใช่ว่าเป็นคนที่ อยู่ในขั้นสร้างฐานรากระยะต้นจะสามารถทำได้ ก่อนหน้านี้ เขาเคยได้ยินเรื่องราวในโลกของคนธรรมดาตามบ้าง และได้ยิน มาว่าผู้ฝึกตนในโลกของคนธรรมดาสามารถทำตัวอวดแบ่ง และกร่างไปทั่วได้ตามใจชอบ แล้วทำไมเขาถึงมาเจอผู้ฝึกตน ขั้นสร้างฐานรากได้อย่างง่ายดายเพียงนี้

ถ้าหากว่าคนผู้นี้เป็นยอดฝีมือขั้นสร้างฐานรากจริง เหตุใดก่อนหน้านี้จึงไม่แสดงออกมาให้ชัด ช้ายังอายุน้อย

ถึงปานนี้ก็ยังมีพลังที่แข็งแกร่งเช่นนี้แล้ว เขาคงมาจากสำนักใหญ่
แน่นอน และหากเป็นเช่นนั้น ลูกศิษย์ของสำนักใหญ่แค่บอก
ฐานะของตัวเองตอนที่ลงมือกับคนอื่นก่อนหน้านี้ก็ได้แล้วนี่นา

ผู้เฒ่าซูดเซียวพูดไม่ออกเล็กน้อย ก่อนหน้านี้เทียนชิง
กับเป็นซุยังเยาะเย้ยถากถางฉินลู่อย่างอวดดี แต่เพิ่งจะผ่านไป
เพียงแค่ครู่เดียว พวกเขาก็ต้องขายหน้าเพราะการกระทำ
ของตัวเอง จนกระทั่งไม่กล้าพาล่มอะไรอีกเลย ดูท่าแล้วตระกูล
เทียนก็ไม่ได้เก่งกาจหรือมีฝีมืออย่างที่คิดไว้

คุณท่านจำเป็นต้องร่วมงานกับตระกูลอย่างนี้จริงหรือ

“คุณฉิน ไม่ทราบว่าจะขอรบกวนเวลาคุณหน่อยได้ไหม
ฉันอยากจะเชิญคุณไปคุยกับฉันที่ห้องสักหน่อย บอกตามตรง
นานมากแล้วที่ฉันไม่ได้เจอกับยอดฝีมือที่เก่งกาจอย่างคุณ”
ใครจะไปคิดว่าอู่เหยียจะทำที่เหมือนไม่เห็นเลยว่าเทียนชิง
โดนตบ เขาหัวเราะเล็กน้อย จากนั้นก็ชี้บอกทาง เจกเช่นกันกับ
คนรับใช้คนหนึ่ง

ทุกคนจึงจนอ้าปากค้าง นี่ยังใช่อู่เหยียคนที่น่าเกรงขาม
คนเดิมอยู่ไหม

ทำไมวันนี้เขาถึงได้เปลี่ยนไปเป็นคนละคน คงไม่ใช่ว่า
โดนผีสิงนางไม้เล่นงานหรืออะไรไหม

“คุณจินบอกว่าฉันป่วย นั่นฉันคงป่วยนั้นแหละ”
อุ๋เหี้ยยพูดเน้นย้ำ

อันที่จริงอุ๋เหี้ยยก็สามารถคาดเดาความคิดของทุกคนได้
เพราะที่จริงร่างกายเขาก็ปกติดีเหมือนอย่างที่คุณจินคิด
แต่ไม่กี่เดือนมานี้ร่างกายของเขาเริ่มมีปัญหา เมื่อครูโดนจินลู่
จ้องมอง ในใจของเขาจึงเกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา
ก่อนหน้านี้เขาไม่สามารถบอกอะไรใดๆ ได้เลย และเขาเป็นคน
รักศักดิ์ศรี จึงตั้งใจเสแสร้งทำเป็นว่าอยากเป็นหนูทดลองให้
พวกหมอเทวดาได้ฝึกฝนวิชาสักหน่อย คนที่ทุกคนเรียกว่า
หมอเทวดาล้วนบอกว่าเขามีร่างกายที่แข็งแรงดุจวัจระทิง
และล้วนนับถือเขามาก ข้ายังถามอีกว่าเขามีเคล็ดลับอะไร
หรือเปล่า!

ในตอนนั้น ภายนอกอุ๋เหี้ยยดูมีความสุข แต่ในใจ
กลับร้องไห้อยู่ ตัวเขาสามารถสัมผัสได้ถึงปัญหา แต่เพียงแค่
ไม่แสดงออกให้ใครได้เห็นเท่านั้น เขากลับจริงๆ ว่าปัญหาที่วุ่น
ของเขาจะปะทุขึ้นมา หากเป็นเช่นนั้นก็คงไม่มีใครช่วยเขาได้แล้ว

เมื่อหลายปีก่อน จู่ๆ คุณพ่อของเขาก็จากไปด้วยสาเหตุนี้ แล้วจะไม่ให้เขารู้สึกกลัวได้อย่างไร เห็นว่าแพทย์แผนจีนไม่ได้ผล เขาก็แอบไปตรวจที่โรงพยาบาล แต่ทุกทีล้วนบอกว่าไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น

แต่เขารู้ดีที่สุด มีหลายช่วงเวลาที่เขาารู้สึกเหนื่อยในใจของเขาก็รู้สึกเหนื่อย เหมือนที่ไม่มีคามสนใจในเรื่องอะไรทั้งนั้น รวากับว่าการมีชีวิตอยู่อีกวันคือความทรมาน เขาอยากให้ร่างกายมีปัญหาแล้วแสดงออกมาอย่างชัดเจนมากกว่า เพราะเขาไม่ยินดีที่จะทนทุกข์ทรมานกับชีวิตอย่างนี้แล้ว

ในเวลานี้เขาได้พบกับคนที่สามารถมองปัญหาของเขาออก เขาก็ไม่ยากปล่อยอีกฝ่ายกลับไป สามารถมองปัญหาออกอย่างนี้ ไม่แน่ว่าอาจจะพอมีวิธีรักษาได้บ้าง แล้วจะให้ล่วงเกินคนอย่างนี้ได้อย่างไร ในทางตรงกันข้าม เขาต้องเอาใจคนผู้น้อยได้ดีมากกว่า

หูชินนี่ถึงวิชาการแพทย์ของจีนลู่ จึงรู้สึกวางใจขึ้นมาบ้าง ก่อนหน้านี้จีนลู่คงกำลังดูอาการของอู่เหยียจจริงๆ

เทียนซิงส่งซิกทางสายตาให้เป็นชู้ทันที ความหมายก็คือให้รีบยกของขวัญที่เตรียมไว้ออกมาได้แล้ว

“อู่เหยีย ที่พวกเรามาในคราวนี้ เรานำของขวัญที่คิดว่าท่านน่าจะต้องใช้มาให้อด้วย” เป็นซุพูดพลางยิ้ม เขาไม่เชื่อว่าพูดขนาดนี้แล้วอู่เหยียจะยังไม่สนใจอีก

ใครจะไปคิดว่าอู่เหยียเพียงแค่อึ้งคำนับให้กับจินลู่ต่ออีกครั้ง โดยไม่สนใจอะไรเลย

“อู่เหยีย คนที่อยู่ข้างกายผมคนนี้เป็นถึงหมอเทวดาเซียวนะครับ และครั้งนี้ก็นำยาวิเศษมาพร้อมกับเขาด้วย” เทียนซิงเป็นห่วงว่าจินลู่จะสามารถช่วยอู่เหยียได้จริงๆ หากเป็นเช่นนั้นเขาคงแย่แล้ว ก่อนหน้านี้เขามีความมั่นใจมาก ถึงได้ตกปากรับคำกับหูชินไปอย่างนั้น “คนยิ่งมากก็ยิ่งช่วยได้เยอะ ท่านดูเขาสิ อายุยังน้อยอย่างนี้ คงไม่มีหมอเทวดาที่อายุน้อยอย่างนี้หรอก”

“อืม ไม่แน่ว่าคงไม่มีจริงๆ นั่นแหละ!” จินลู่มองอู่เหยียด้วยสีหน้ากึ่งยิ้มกึ่งหน้านิ่ง

“เอ่อ...” อู่เหยียปวดขมับเล็กน้อย ฉันกำลังขอร้อง
หมอเทวดาอยู่ นายจะยื่นมือเข้ามาแสบเพื่ออะไร

“จริงสิ อู่เหยีย วิชาการแพทย์ของฉินลู่เก่งกาจมาก
ก่อนหน้านี้ร่างกายของคุณพ่อของฉินก็เกิดปัญหาเล็กน้อย
หลังจากนั้นล้วนเป็นเขาที่คอยช่วยให้การรักษา” หูชินรีบช่วย
พูดแทนฉินลู่

“หูชิน เธอพูดอย่างนี้ได้ยังไง แค่เพราะอยากจะช่วยพูด
แทนเขา เธอถึงขั้นยอมพูดอย่างนี้เชียวเหรอ เธอไม่กลัวว่า
จะโดนจับได้หรือไง ถ้าเป็นแบบนี้จะยิ่งไม่เป็นผลดีต่อเขา
กว่าเดิมนะ” เทียนชิงไม่เชื่อยิ่งกว่าเดิม

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 8

天才校医

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《天才校医》Vol.8

Author: 召北 Zhao Bei

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

召北 Zhao Bei

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 8 / 召北 Zhao Bei : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล จาก 天才校医.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 562 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7204-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุขทวีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศุภฤกษ์ ชีพสาทิศ

ราคา 199 บาท